

komaj prestanega strahu. Stala je nad stopnicami, ni si upala potrkati, še proti durim ne pogledati. Prijela je naposled za kljuko in se je zelo začudila; duri so bile samo priprte.

S plahim korakom je prestopila prag; prva soba je bila prazna. Potihoma, po prstih je stopala proti spalnici in srce ji je bilo tako težko, stisnjeno od groze, kakor ponoči, ko se je plazila skrivnostna senca mimo okna.

„Tod je hodil!“ je pomislila in se je pokrižala.

Tudi v spalnico so bile duri samo priprte. Odpahnila jih je narahlo ter je pogledala v izbo. Župnik je sedel na stolu poleg postelje globoko sključen, čelo skoro na kolenih in obraz zakrit z rokami. Oblečen je bil, črevlji so bili rosi in suknja je bila spodaj ob robu oblatena; klobuk je ležal na tleh.

„Jezus, Marija in vsi sveti angeli božji!“

Z omahujočimi koraki se je vrnila kuharica v kuhinjo, sedla je na stol in dolgo ni izpregovorila besede. Naposled so se ji usule solze po licih.

„Molite, ljudje, molite za gospóda in za njegovo ubogo dušo!“

(Dalje prihodnjič.)

Ne obupuj!

Črna obupa je pot,
 polna težkih zmot.
 Z iluzijami ideale
 mečeš raz vzvišene piedestale,
 slepo divjaš proti samemu sebi,
 kakor temne oblake na nebi
 vidiš vse svoje dejanje,
 vidiš vse svoje nehanje
 in do grla se dvigne ti stud.
 Bodi pravičen, ne bodi krut!
 Če ti je zvezda sijala le eno noč,
 bodi hvaležen, bodi hvaležen
 in misli, da spet se povrne nekoč!

Pavel Golob.